

Arrest

nr. 246 821 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op 30 juni 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 november 2018. Op 21 november 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 30 juni 1995 in Gaza. U bent niet geregistreerd bij het UNRWA. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Gaza in uw ouderlijk huis in de wijk Jouret al Lot in Khan Younis. U maakte het laatste jaar van het middelbaar onderwijs niet af. Tijdens uw studies was u lid van de jongerenbeweging Al Shabab Al Takatumi, u nam deel aan activiteiten om een einde te stellen aan de verdeling. In 2016 of 2017 stapte u mee in het taxibedrijf van uw neef, waar u werkte tot februari 2018. Na een tijd kreeg u schulden doordat klanten u niet volledig betaalden. Uw vader en neef konden uw schulden aflossen.

In 2009 viel de politie uw huis binnen aangezien ze, weliswaar onterecht, meenden dat uw burens naar jullie gevlucht waren. U meent dat dit als excuus werd gebruikt zo dat de politie bij uw familie – die er andere gewoontes op na houdt (zo drinken jullie alcohol) – kan binnenvallen. De politie duwde uw oom, die een vertegenwoordiger was binnen de Palestijnse wetgevende raad, op de grond zodat ze het huis konden binnenkomen. Daardoor ontstond er een gevecht tussen de politie, u en uw neven. Uw broer, die verlamd is, werd van zijn bed getrokken. De politie doorzocht het huis en confisqueerde flessen alcohol die in uw huis aanwezig waren. Na onderhandelingen werd de zaak uiteindelijk geseponneerd.

In mei 2012 werd u gearresteerd en drie à vier dagen vastgehouden omdat u had deelgenomen aan een mars tegen de Palestijnse verdeling. Ook andere betogers werden aangehouden. U werd dagelijks ondervraagd en geslagen, waarbij u het bewustzijn verloor. Nadat u uiteindelijk informatie had vrijgegeven over de organisatie van de mars werd u na het tekenen van een document vrijgelaten.

In 2014 werd u gearresteerd omdat u een bericht op Facebook had gepost over de elektriciteitscrisis die toen plaatsvond. U werd na één dag vrijgelaten na het ondertekenen van belofteverklaring om die technologie niet meer op een verkeerde manier te gebruiken.

In 2014/2015 kreeg u een wapen op u gericht door een man die eerder door uw vader was weggestuurd nadat hij met uw neven was beginnen omgaan. Uw belager was de broer van J. (...), met wie u later in 2015 in conflict zou komen. U meent dat de broer van J. (...) toenadering tot uw neven had gezocht omdat hij als Hamas-lid uw familie – die alcohol drinkt – aan Hamas uiteindelijk wou overdragen.

In 2015 zag u een gemaskerde man van Al Qassam op straat die wou schieten op een groepje kinderen, nadat, zo vermoedt u, zij hem hadden uitgescholden. U kwam samen met twee vrienden tussen, nam zijn wapen af en sloeg de man in elkaar, waardoor u hem herkende als J. (...), iemand van de familie Kawara. Daarna vluchtte u naar huis. Een vriend van uw neef kwam u thuis ophalen, waarna een andere vriend u verwittigde dat Al Qassam naar uw huis zou komen om in uw benen te schieten. Later werd u opgebeld om te zeggen dat Al Qassam op een gewelddadige manier uw huis had doorzocht. Die nacht kwamen ze een tweede keer terug, op zoek naar u. Hoewel Al Qassam aanvankelijk niet wou bemiddelen, werd er na tussenkomst van uw oom en zijn connecties, een akkoord bereikt. U moest zich aanmelden bij Al Qassam voor ondervraging, wat u deed. Daar beschuldigde J. (...) u ervan het wapen zomaar van hem afgenomen te hebben, hij verzweeg dat hij op de kinderen ging schieten. Al Qassam zou u niet vergeven volgens J. (...). Vervolgens heeft ene A. H. A. (...) de zaak opgelost, hij stond tevens borg voor u. U kreeg eerst twee maanden volledig huisarrest, vervolgens mocht u twee maanden enkel overdag het huis verlaten.

In mei of juni 2016 werd u geslagen door drie personen terwijl u op straat liep in Gaza stad met uw neef en een vriend. U geraakte bewusteloos, waarna uw neef een ambulance belde en u in het Al Shifa ziekenhuis terecht kwam. De dokter wou u echter enkel behandelen als de politie aanwezig was. Uw vader kon een bevriende dokter raadplegen waardoor u in het Nasser ziekenhuis in Khan Younis verder werd onderzocht. Dit gebeurde 's avonds aangezien het nieuws ondertussen verspreid was over de andere ziekenhuizen dat het verboden was u te behandelen. U had kneuzingen en een gebroken enkel. Nadien werd u naar huis gebracht waar een orthopeed u verder verzorgde. U meldde dit incident bij de politie en de procureur-generaal, maar u kreeg er steeds te horen dat uw belagers onbekenden betrof. U meent echter dat als ze echt willen weten wie uw belagers zijn, ze dit wel te weten kunnen komen door de camera's die in de buurt ophangen. U vroeg zelf tevergeefs om camerabeelden bij de apotheek in die buurt.

U werd tot slot tegengehouden aan checkpoints door Al Qassam telkens u uw taxibedrijf verliet. Uw hele auto werd gecontroleerd, u werd uitgescholden en werd vastgegrepen aan uw ketting. U werd slecht behandeld omdat u dronk, omwille van het dragen van uw ketting en omdat u werd gezien als atheïst. Uw neef was in 2016 eens beschoten aan een checkpoint nadat hij niet gehoord had dat hij er moest stoppen. Uw neef raakte daarbij niet gewond. Daardoor besloot u in 2018 Gaza te verlaten. U had een visum geregeld voor Oekraïne. De avond voor uw vertrek kreeg u telefoon van het ministerie van binnenlandse zaken. U moest zich onmiddellijk gaan aanmelden en uw reisdocumenten meenemen.

Daar aangekomen werd u ondervraagd over wie uw tansiq en visum voor Oekraïne had geregeld, of iemand in het buitenland dat voor u deed, of u werkte voor iemand anders in het buitenland en waarom u wilde reizen. U loog en vertelde dat u naar Egypte ging om te trouwen. Eén dag later kreeg u telefonisch een reisverbod opgelegd. Enkele dagen later ontving u een eerste oproepingsbrief en even later een tweede. U ging niet op die oproepingen in omdat u wou reizen. Via een vriend van uw vader die bij de Palestijnse autoriteit werkt en contacten heeft bij de Egyptische geheime dienst, lukte het u om Gaza via Rafah te verlaten op 15 mei 2018. Vanuit Egypte reisde u over land naar België waar u op 19 november 2018 aankwam en op 21 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U vreest bij een terugkeer naar Gaza terrorisme, in uw benen geschoten te worden of vermoord te worden. Verder vreest u willekeurig gedood te worden door een Israëliisch bombardement, hoewel u zelf geen problemen heeft met Israël. In februari 2019 had u na een telefoon met een vriend de namen van de mensen die jullie huizen waren binnengevallen gepost op Facebook. Na een tip van uw neef die u waarschuwde voor uw familie omdat er veel arrestaties plaatsvonden, verwijderde u dit Facebookbericht.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw geboortecertificaat, twee originele oproepingsbrieven volgens dewelke u zich op 17 april 2018 en 3 mei 2018 bij de politie moet melden, een medisch rapport van uw broer in het Engels en het Arabisch waarin zijn hersenverlamming wordt omschreven, een medisch rapport van een urologische operatie die u onderging, een attest van een opleiding tot elektrisch techniker en een kopie van een document van de Palestinian progressive youth union waarin vermeld wordt dat u sinds 2008 lid bent.

Na het tweede onderhoud legde u nog volgende documenten per mail neer: twee rapporten van het Palestinian Center for Human Rights in het Engels en het Arabisch over de inval in uw huis waarbij uw oom op de grond werd geduwd, het huurcontract van het handelspand van uw taxibedrijf, de verklaring tot oprichting van het taxibedrijf, de registratie bij de kamer van koophandel van uw instap in het taxibedrijf, een attest van de kamer van koophandel van uw instap in het taxibedrijf, een volmachtsverklaring aan uw advocaat, een bewijs van beroep van de gemeente Khan Younis over uw taxibedrijf, een attest van de dienst inkomstenbelastingen van het ministerie van financiën waarin verklaard wordt dat u geen openstaande schulden heeft bij de belastingen, een attest van de kamer van koophandel waarin uw beroep wordt bevestigd, een bewijs van uw taxibedrijf van het departement van verkeersveiligheid, een vernieuwing van het attest van het departement van veiligheid van projecten dat u de veiligheidsvoorwaarden heeft nageleefd in uw taxibedrijf, een registratieattest van uw taxibedrijf bij het ministerie van financiën, een vraag aan het algemene departement mobiliteit om de vergunning van uw taxibedrijf te vernieuwen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Nadat u doorheen de jaren het slachtoffer bent geworden van verschillende incidenten, vreest u bij een terugkeer naar Gaza terrorisme, geschoten te worden in uw benen en vermoord te worden. Dit omdat u niet kan leven volgens de gangbare mentaliteit in Gaza. Verder vreest u willekeurig slachtoffer te worden van een bombardement door Israël.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de door u geschetste problemen in Gaza geenszins een actuele risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming blijkt.

Zo dient er vastgesteld dat de feiten van 2009 (waarbij de politie uw huis binnenviel, alcohol confisqueerde en een gevecht aanging met u en uw neven), de feiten van 2012 (waarbij u werd gearresteerd omwille van een protestmars en drie à vier dagen werd vastgehouden en geslagen) en de feiten van 2014 (waarbij u 1 dag werd gearresteerd omwille van het posten van een kritisch Facebook bericht) niet kunnen beschouwd worden als uw rechtstreekse vluchtaanleiding. U verbleef nadien immers nog tot mei 2018 in de Gazastrook (NPO p. 5). Bijkomend gaf u aan na elk incident geen problemen meer gekend te hebben met de autoriteiten omwille van deze feiten (NPO p. 14-15). Aldus zijn er geen elementen aanwezig om uit deze feiten een actueel risico af te leiden.

Voor de feiten van 2015, waarbij u huisarrest kreeg opgelegd nadat u J. (...), een lid van Al Qassam in elkaar had geslagen, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. U bent er immers in geslaagd om met behulp van uw oom een overeenkomst te vinden met Al Qassam (NPO p. 11, 16). Bovendien verklaarde u nadien geen problemen meer gehad te hebben met Al Qassam omwille van deze feiten (NPO p. 17). Dat u eerder in 2014/2015 werd bedreigd door de broer van J. (...) volstaat evenmin om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Deze feiten kunnen vooreerst evenmin beschouwd worden als uw directe vluchtaanleiding en uit niets blijkt dat u nadien nog problemen hebt gekend met J. (...)’s broer.

De feiten van 2016, waarbij u in elkaar werd geslagen door onbekenden, volstaan evenmin om te gewagen van een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Allereerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze aanval door onbekenden op uw persoon ingegeven is door een conventie-gerelateerd motief, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze aanval het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overschrijdt. Wat betreft uw bewering dat de politie uw ouders niet identificeert en vindt, ook al meent u dat ze hiertoe in staat zouden zijn aangezien er camera’s hangen in de buurt van de aanval, moet opgemerkt worden dat ook dit niet volstaat om te besluiten tot eerder genoemd risico. Het loutere feit dat er beeldmateriaal bestaat van uw belagers volstaat bovendien niet om te besluiten dat uw ouders geïdentificeerd en vervolgens gevonden kunnen worden. U gaf, hoe dan ook, andermaal aan nadien geen problemen meer gehad te hebben met de autoriteiten, noch met uw onbekende belagers door dit incident (NPO p. 18). Wat betreft uw bewering dat u initieel hulp werd geweigerd in het ziekenhuis, om een voor u onbekende reden, moet opgemerkt worden dat u nadien wel de nodige verzorging gekregen heeft via een bevriende dokter van uw vader. Uw bewering dat er een verbod was uitgevaardigd om u verder te behandelen, staafde u niet. Dat één arts weigerde om u te helpen zo lang de politie niet aanwezig is (NPO, p. 10), volstaat dan ook niet om te besluiten dat u actueel de toegang tot de medische zorg in Gaza volledig ontzegd zou worden.

U verklaarde verder Gaza te hebben verlaten in 2018 omdat u slecht behandeld werd. Het gegeven dat u er een andere levensstijl op nahield dan degene die gangbaar is in Gaza - u dronk, droeg een ketting en werd gezien als ongelovige - , en dat u daardoor werd uitgescholden op straat en werd lastig gevallen aan checkpoints, waarbij uw auto werd doorzocht en werd uitgescholden en vastgehouden aan uw ketting (NPO p. 17), is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (NPO p. 13).

Wat betreft de oproepingen die u in 2018 ontving nadat u naar eigen zeggen een reisverbod had gekregen moet vooreerst opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit een reisverbod moet blijken. Bovendien onthield u zich ervan om uw paspoort (dat bij een vriend in Spanje ligt) aan het Commissariaat-generaal over te maken, ook al gaf u aan dit te zullen doen (NPO, p. 9). U maakte evenmin enige reden over waarom u hierin verzaakte. De ingediende oproepingsbrieven laten bovendien niet toe vast te stellen naar aanleiding van welke feiten en in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. De oproepingsbrieven volstaan dan ook geenszins om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade, te meer daar u verklaarde dat de gangbare procedure is dat er twee oproepingen worden gestuurd en als er daar geen gehoor aan wordt gegeven de politie u dan persoonlijk komt halen (NPO p. 13). U ging niet in op de twee oproepingen die u ontving en verliet Gaza. Gevraagd naar of er nog iets gebeurd is na uw vertrek uit Gaza, haalde u enkel aan dat u na een tip van een neef in Gaza een Facebookbericht verwijderde dat u had gepost in 2019 (NPO p. 19). Verder haalde u aan dat er bedreigingen werden gestuurd naar jongemannen in België, zelf heeft u echter geen bedreigingen ontvangen (NPO p. 19). Uit niets blijkt dan ook dat de politie actueel na die twee oproepingen naar u op zoek zou zijn.

Uw overige documenten wijzigen voorgaande vaststellingen evenmin. Uw identiteit, uw scholing, uw professionele activiteiten en uw activiteiten bij de Palestinian progressive youth union worden op zich niet betwist. Ook de inval waarbij uw oom op de grond werd geduwd (wat u in 2009 situeert, terwijl de overgemaakte informatie die in 2008 plaatst) volstaat niet om te besluiten tot een actueel risico in uw hoofde. Dat uw broer een hersenverlamming heeft en dat u ooit een urologische operatie onderging staat evenmin ter discussie.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen volstaat uw bewering dat u niet kan leven met de gangbare mentaliteit in Gaza niet om te besluiten dat er in uw hoofde actueel sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, sub a en b van dezelfde wet.

Wat betreft uw vrees om willekeurig gedood te worden door een Israëliisch bombardement wordt er verwezen naar vaststellingen verder in deze beslissing.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In Gaza woonde u in het huis dat eigendom is van uw familie, waar u beschikte over een generator om de elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en een watertank van 500 liter om drinkbaar water op te slaan (NPO p. 4-5). U maakte uw middelbare school niet af, maar volgde later wel een opleiding tot elektricien (NPO p. 5). U runde samen met uw neef een taxibedrijf, waar u twee medewerkers had en 12 chauffeurs. Hoewel u door wanbetalingen van uw klanten in schulden terecht kwam, heeft u die schulden met behulp van uw vader en neef afgelost (NPO p. 6). Verder heeft u dagelijks contact met uw ouders en geeft u aan dat de financiële situatie van uw ouders goed is (NPO p. 3, 5). Gezien de goede materiële en financiële situatie van uw familie, het contact dat u met hen heeft en de werkervaring die u opbouwde, kan er niet geconcludeerd worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precare situatie zou terecht komen waarbij u niet kan voorzien in uw elementaire basisbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zo verklaarde u dat u vreest willekeurig slachtoffer te worden van een bombardement door Israël.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch

van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn in onderhavig verzoek niet aanwezig.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza,

dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds

mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

2.2. Nadat de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting gegeven heeft, stelt de verzoekende partij dat: *“De verwerende partij verwijt verder de verzoekende partij geen gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft de persoonlijke feiten die door de verzoekende partij zijn aangehaald en die het vertrek uit GAZA hebben gerechtvaardigd, doch wel dat de problematiek niet actueel zou zijn; Dat, pro memorie, de volgende feiten plaatsvonden:*

2007 Staatsgreep: 12 jaar

2009: 14 jaar; het huis wordt ondereen ongegronde voorwendsel binnengevallen, de oom wordt op de grond geduwd, de verlamde broer op de grond gegooid, het ganse gezin wordt beledigd...De verzoekende partij voelt zich machteloos, vernederd, beledigd; Zij is bang voor haar gezin en haarzelf. Het CGVS betwist niet dat deze feiten plaatsvonden maar stelt dat zij geen rechtstreekse aanleiding waren voor het vertrek en dat achteraf het incident geen gevolgen meer had zodat uit die feit geen actuele vrees zou kunnen worden weerhouden.

Het feit dat het incident inderdaad niet recent is en derhalve uiteraard geen rechtstreekse aanleiding kan zijn voor het vertrek is echter geen afdoende motivatie die weerhouden kan worden.

Het CGVS verzuimt inderdaad hierbij rekening te houden met minstens drie elementen die de kern van het relaas en van de vrees betreffen, nl; 1° dat een voorwendsel genomen werd om het huis binnen te vallen, 2° dat de oom een figuur was van de Fatah, 3° dat het gezin geen strakke richting van de Islam volgde en eerder als seculier leefde op Westerse wijze

Die 3 kenmerken die eigen zijn aan de eerste gebeurtenis zijn, de facto, de basiselementen voor de herhaling van alle verdere incidenten.

Het is omwille van het feit dat het gezin duidelijk pro Fatah gelinkt is en dat het gezin de levensrichting van de Harnas niet wenst toe te passen, dat de verzoekende partij die zelf lid was van de jongerenbeweging van de Fatah het slachtoffer zal worden van verschillende incidenten, onder verschillende voorwendsels.

2012: nog geen 17 jaar en 3-4 dagen gearresteerd en gefolterd tot verlies van bewustzijn als sanctie van meningsuitdrukking;

Noch de deelneming aan de mars noch de detentie en foltering worden betwist.

Nogmaals stelt het CGVS dat de feiten geen gevolgen hadden, reden om te concluderen tot een gebrek aan actualiteit van de vrees.

De gelegenheid dat de feiten geen verdere gevolgen hadden is geen afdoende reden om ze niet te weerhouden, vermits deze feiten op zich reeds zwaarwichtig genoeg zijn om de vrees te staven en derhalve het risico in geval van terugkeer. De feiten hoeven geen gevolg te hebben.

Destemmeer wanneer zoals hoger vernield werd en zoals de herhaling van de feiten het aantonen, de verzoekende partij onder welke voorwendsel dan ook, steeds op een of andere manier het voorwerp maakt van vervolgingen en dat enkel de graad van ernst van de incidenten varieert, zonder enige zekerheid dat er geen dodelijk incident zal voorkomen....

[...]

Dat het hele relaas duidelijk laat uitschijnen dat er geen goede reden zijn om aan te nemen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, vermits ze zich hebben voorgedaan;

2014; 19 jaar en 1 dag aanhouding als sanctie van meningsuitdrukking

CFR SUPRA;

De verzoekende partij heeft duidelijk een acte van verzet gesteld door een artikel te laten verschijnen dat kritiek voor het beleid inhoudt.

De verzoekende partij kan er zich voor de toekomst niet aan toe verbinden geen kritiek meer uit te oefenen tav het beleid van de Harnas.

Zoals reeds vermeld heeft de verzoekende partij reeds zoveel problemen opgestapeld dat zij het psychisch moeilijk heeft om zich te blijven beheersen.

Zij gelooft verder dat gebukt leven geen optie is voor haar, noch voor het verdere leven in Gaza, dat toch onleefbaar is voor de meerderheid.

Zij blijft geloven of minstens hopen dat een systematisch verzet tot een wijziging kan uitmonden;

2014-2015: 19-20 jaar krijgt een wapen op zich gericht

2015: 20 jaar, komt tussen ter verdediging van kinderen en krijgt 4 maand vrijheidsbeperking

Beide feiten werden coherent weergegeven en zijn voor tegenstrijdigheden of ongerijmdheden niet vatbaar.

Zij dienen derhalve als vaststaand te worden beschouwd.

De verzoekende partij dient derhalve hiervan geen verdere materieel bewijs van te leveren.

2016; 21 jaar: op straat geslagen tot bewustzijnsverlies

Het CG VS stelt dat er geen bewijs bestaat dat de aanval iets anders zou zijn dan een feit van gemeen recht en dat zij uiteindelijk kon worden verzorgd zodat de zorgen haar niet

“volledig” ontzegd werden....

Dat het CGVS echter verzuimt dat er geen aanwijzingen waren voor een aanval van gemeen recht in die zin dat er geen aanleiding was voor de aanval . dat haar niets gestolen werd...

Dat de verzoekende partij verder geen problemen had met niemand behoudens de Hamasleden waaronder de familie [K.] . geen relatie met meisjes had , geen "vijanden" had...

Dat de medische zorgen haar degelijk ontzegd werden binnen het officiële zorgnet en dat haar vader haar naar een andere ziekenhuis waar hij persoonlijk een dokter kende diende te brengen om aan zorgen te kunnen geraken.

Dat tevens dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij geen onbeduidende kletsen opliep : zij werd geslagen tot zij bewusteloos viel.

2016-2018 : beperking van vrijheid van beweging, beperkingen aan het werk. Beperkingen aanhoudende beledigingen en pesterijen...

De verzoekende partij stelt dat hetgeen in abstracto kan worden aanzien als kleine pesterijen, in Gaza concreet als levensbedreigend kan en dient te worden aanzien.

De verzoekende partij werkt als taxichauffeur en komt met haar werk reeds moeilijk rond als zij normaal kan werken... hetgeen reeds inhoudt dat er zeker een uur verloren gaat aan het passeren van de blockposten die onvermijdelijk zijn.

Wordt zij echter gehinderd te werken en wordt zij te herhaaldelijk of systematisch aangehouden aan een checkpoint die zij reeds 2 keer gepasseerd heeft, en wordt zij gedurende een paar uren stilgezet, verdient zij doodgewoon niets...

Als taxi chauffeur doet zij uiteraard vaak hetzelfde parcours.. . heen en terug.

Dat het voertuig herhaaldelijk en zelfs meermaals per dag het voorwerp kan maken van een inspectie wegens veiligheidsredenen is louter normaal.

Dat zij echter aangehouden wordt voor een volledig controle van haar documenten en vergunningen die aan haarzelf of aan het voertuig gelinkt zijn , valt niet te rechtvaardigen en is gelijk te stellen met een onrechtmatige boete of straf vermits de verzoekende partij doelbewust gehinderd wordt haar brood te verdienen...

In een regio waar alles duur is , waar de tekorten niet meer kunnen geteld worden en waar het werk en het geld zeldzaam zijn, betekent dit een ramp.

In de gegeven context is de verzoekende partij van oordeel dat de aanhoudende provocatie voor doel heeft haar te doen reageren en de autoriteiten een officieel rechtmatig motief geven om te schieten...."

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening houdt met de context van Gaza, hetzij, - naast een bijkomende persoonlijke problematiek, - een context van aanslepende oorlog en blokkade, bombardementen enz. die op zich van aard zijn om een trauma te veroorzaken. De verzoekende partij citeert uit informatie vermeld op de website van psychotraumanet.

In een volgend middelonderdeel beklemt de verzoekende partij dat zij Gaza omwille van verschillende redenen verlaten heeft:

"- Vooreerst haar problemen met de Hamas die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden : de Hamas heeft haar bedreigd, aangehouden en herhaaldelijk gefolterd ; De verzoekende partij wenst de richting van de Hamas niet te volgen, wenst niet voor de Hamas te werken, op een of andere manier. Zij is dus niet bereid gebukt te leven en zich als een salafist te gedragen.

- daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag slachtoffer kan worden

- in casu vreest zij zowel het slachtoffer te worden van de Hamas als van de algemene onveiligheid te wijten aan de militaire toestand en de socio-economische toestand in Gaza.

- Dat de verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat de verzoekende partij haar nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond;

Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza , die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk gevisieerd hebben en omwille van het feit dat Gaza haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden.

en omwille van het feit dat Gaza kortom onleefbaar is geworden;"

Voorts haalt de verzoekende partij ook de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza aan, die toe te schrijven is aan Hamas. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die

het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal et cetera mist.

De verzoekende partij wijst er voorts op dat de grensovergang in Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas wordt bemand. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in gebreke blijft te onderzoeken welk het onthaal is dat de dragers van een paspoort uitgereikt na een illegaal vertrek uit Gaza, krijgen *“als ze de Hamasbemanning van de Rafah grenspost passeren”*.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich tegenspreekt wanneer zij enerzijds de streek van herkomst als een “veilig gebied” aanziet doch anderzijds als een regio waar er degelijk sprake is van willekeurig geweld, doch waar enkel de mate van het willekeurig geweld niet voldoende uitzonderlijk is om te stellen dat artikel 48/4, 5 2, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. De verzoekende partij betoogt dat noch de Gazastrook noch de passage via Sinai als een veilige regio kan kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij citeert uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. De verzoekende partij verwijst naar het rapport “Gaza Ten Years later” van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, drie uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en besluit zij nog dat Gaza onleefbaar is geworden. De verzoekende partij citeert verder uit nog enkele persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Tot slot wijst de verzoekende partij op de COVID-19-pandemie.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 13 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

4.2. Op 27 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota gaat de verzoekende partij in op de problematiek van Hamas. De verzoekende partij betoogt dat Hamas negatief reageert op het vredesakkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten van 11 september 2020 en de diplomatieke relaties met Bahrein. De verzoekende partij stelt dat zij bij een terugkeer naar Gaza geen werk zal vinden door toedoen van Hamas, maar dat ook de werkloosheidsgraad in Gaza toegenomen is. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar een krantenartikel dat op 21 september 2020 gepubliceerd werd. Voorts gaat de verzoekende partij in op de

sanitaire crisis en stelt dat deze bijzonder ernstig is in de Gazastrook. Wederom citeert de verzoekende partij uit verschillende krantenartikelen. Hierna betoogt de verzoekende partij aan de hand van verschillende krantenartikelen dat reizen naar Palestijnse gebieden ten zeerste wordt afgeraden en dat de grensposten niet vaak open zijn. In de maand augustus hebben ook incidenten met Israël plaatsgevonden. Tot slot gaat de verzoekende partij in op de UNRWA-crisis.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

7. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Nadat de verzoekende partij doorheen de jaren slachtoffer geweest is van verschillende incidenten, vreest de verzoekende partij een terugkeer naar Gaza terrorisme en in de benen geschoten te worden omdat ze niet kan leven met de gangbare mentaliteit in Gaza. De verzoekende partij vreest ook willekeurig slachtoffer te worden van bombardementen in Gaza.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar originele identiteitskaart, haar geboortecertificaat, twee originele oproepingsbrieven, een medisch rapport van haar broer in het Engels en het Arabisch waarin zijn hersenverlamming wordt omschreven, een medisch rapport van een urologische operatie die de verzoekende partij onderging, een attest van een opleiding tot elektrisch techniek en een kopie van een document van de Palestinian progressive youth union waarin vermeld wordt dat ze sinds 2008 lid is, twee rapporten van het Palestinian Center for Human Rights in het Engels en het Arabisch over de inval in haar huis waarbij haar oom op de grond werd geduwd, het huurcontract van het handelspand van haar taxibedrijf, de verklaring tot oprichting van het taxibedrijf, de registratie bij de kamer van koophandel van haar instap in het taxibedrijf, een attest van de kamer van koophandel van haar instap in het taxibedrijf, een volmachtenverklaring aan haar advocaat, een bewijs van beroep van de gemeente Khan Younis over haar taxibedrijf, een attest van de dienst inkomstenbelastingen van het ministerie van financiën waarin verklaard wordt dat de verzoekende partij geen openstaande schulden heeft bij de belastingen, een attest van de kamer van koophandel waarin haar beroep wordt bevestigd, een bewijs van het taxibedrijf van het departement van verkeersveiligheid, een vernieuwing van het attest van het departement van veiligheid van projecten dat de verzoekende partij de veiligheidsvoorwaarden heeft nageleefd in haar taxibedrijf, een registratieattest van haar taxibedrijf bij het ministerie van financiën en een vraag aan het algemene departement mobiliteit om de vergunning van haar taxibedrijf te vernieuwen.

Haar identiteitskaart, haar geboorteakte, de documenten omtrent haar taxibedrijf en het attest van een opleiding tot elektrisch techniek hebben betrekking op identiteitsgegevens, vorming en de professionele activiteiten van de verzoekende partij, gegevens die in casu niet betwist worden.

Het gegeven dat de verzoekende partij lid is van de Palestinian progressive youth union sinds 2008 wordt op zich niet betwist. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat alle (vermeende) Palestinian progressive youth union, alsook hun familieleden, actueel in Gaza het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een lid te zijn van de Palestinian progressive youth union volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Er kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Gaza dermate ernstig is voor (vermeende) leden en -sympathisanten van dergelijke organisaties, alsook hun familieleden, dat de verzoekende partij louter omwille van haar profiel, met name een lid van de Palestinian progressive youth union, dreigt te worden gevisieerd. Het volstaat niet louter aan te halen dat de verzoeker valt onder een bepaald profiel om het bestaan van een risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste.

De twee rapporten van het Palestinian Center for Human Rights in het Engels en het Arabisch geven inderdaad aan dat er in 2009 een inval in haar huis gebeurd is waarbij haar oom, die een vertegenwoordiger was binnen de Palestijnse wetgevende raad, op de grond werd geduwd. Gelet op het gegeven dat deze gebeurtenis in 2008 gebeurd is, dat de politie ten onrechte dacht dat de burens zich bij hen verstopt hadden, dat de politie na onderhandelingen de zaak omtrent de confiscatie van de flessen alcohol geseponneerd heeft en geenszins de directe vluchtaanleiding van de verzoekende partij was, wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd dat dit element niet volstaat om te besluiten dat er een actueel risico op vervolging in verzoekers hoofde bestaat.

De twee oproepingsbrieven worden gekenmerkt door een grote nietszeggendheid. Zo wordt niet vermeld in welke hoedanigheid de verzoekende partij wordt opgeroepen, noch om welke reden. Er blijkt uit de oproepingsbrieven dan ook geen verband met verzoekers vluchtrelaas zodat deze geen bewijskrachtig element zijn dat aannemelijk maakt dat de verzoekende partij in Gaza wordt vervolgd door Hamas.

Het gegeven dat de broer van de verzoekende partij een hersenverlamming heeft en de verzoekende partij ooit een urologische operatie onderging, staan los van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft zich ingespannen om documenten neer te leggen. De Raad moet vaststellen dat deze stukken daar ze geen betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, wegens hun algemeenheid of relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de inval in 2008 of 2009 in verzoekers huis, waarbij haar oom op de grond werd geduwd, deze elementen niet volstaan om te besluiten dat er een actueel risico op vervolging in verzoekers hoofde bestaat zoals hoger reeds uiteengezet.

Voorts blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS nog verschillende andere incidenten aangehaald heeft, namelijk dat

- ze in mei 2012 gearresteerd werd en drie à vier dagen werd vastgehouden omdat ze had deelgenomen aan een mars tegen de Palestijnse verdeling. Ook andere betogers werden aangehouden. De verzoekende partij werd dagelijks ondervraagd en geslagen, waarbij ze het bewustzijn verloor. Nadat ze uiteindelijk informatie had vrijgegeven over de organisatie van de mars werd ze na het tekenen van een document vrijgelaten.
- ze in 2014 gearresteerd werd omdat ze een bericht op Facebook had gepost over de elektriciteitscrisis die toen plaatsvond. De verzoekende partij werd na één dag vrijgelaten na het ondertekenen van belofteverklaring om die technologie niet meer op een verkeerde manier te gebruiken.
- in 2014/2015 een man die eerder door haar vader was weggestuurd nadat hij met verzoekers neven was beginnen omgaan, een wapen op haar gericht heeft. De belager was de broer van J., met wie de verzoekende partij later in 2015 in conflict zou komen. De verzoekende partij meent dat de broer van J. toenadering tot haar neven had gezocht omdat hij als Hamas-lid haar familie – die alcohol drinkt – aan Hamas uiteindelijk wou overdragen.

- de verzoekende partij in 2015 een gemaskerde man van Al Qassam op straat gezien heeft die wou schieten op een groepje kinderen, nadat, zo vermoedt de verzoekende partij, zij hem hadden uitgescholden. De verzoekende partij kwam samen met twee vrienden tussen, nam zijn wapen af en sloeg de man in elkaar, waardoor de verzoekende partij hem herkende als J., iemand van de familie K. Daarna vluchtte de verzoekende partij naar huis. Een vriend van haar neef kwam de verzoekende partij thuis ophalen, waarna een andere vriend de verzoekende partij verwittigde dat Al Qassam naar haar huis zou komen om in haar benen te schieten. Later werd de verzoekende partij opgebeld om te zeggen dat Al Qassam op een gewelddadige manier haar huis had doorzocht. Die nacht kwamen ze een tweede keer terug. Hoewel Al Qassam aanvankelijk niet wou bemiddelen, werd er na tussenkomst van verzoekers oom en zijn connecties, een akkoord bereikt. De verzoekende partij moest zich aanmelden bij Al Qassam voor ondervraging, wat ze gedaan heeft. Daar beschuldigde J. de verzoekende partij ervan het wapen zomaar van hem afgenomen te hebben, hij verzweeg dat hij op de kinderen ging schieten. Al Qassam zou de verzoekende partij niet vergeven volgens J. Vervolgens heeft ene A. H. A. de zaak opgelost, hij stond tevens borg voor de verzoekende partij. De verzoekende partij kreeg eerst twee maanden volledig huisarrest, vervolgens mocht de verzoekende partij twee maanden enkel overdag het huis verlaten.

Op basis van het geheel van voormelde incidenten, kan niet aangenomen worden dat er actueel een risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen blijkt. Voormelde gebeurtenissen hebben zich acht, zes en vijf jaar geleden voorgedaan. De incidenten die zich in 2012, 2014 en 2015 hebben voorgedaan, hebben voor de verzoekende partij geen gevolgen meer gehad. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“niet kunnen beschouwd worden als uw rechtstreekse vluchtaanleiding. U verbleef nadien immers nog tot mei 2018 in de Gazastrook (NPO p. 5). Bijkomend gaf u aan na elk incident geen problemen meer gekend te hebben met de autoriteiten omwille van deze feiten (NPO p. 14-15). Aldus zijn er geen elementen aanwezig om uit deze feiten een actueel risico af te leiden. Voor de feiten van 2015, waarbij u huisarrest kreeg opgelegd nadat u [J.], een lid van Al Qassam in elkaar had geslagen, kan eenzelfde conclusie getrokken worden. U bent er immers in geslaagd om met behulp van uw oom een overeenkomst te vinden met Al Qassam (NPO p. 11, 16). Bovendien verklaarde u nadien geen problemen meer gehad te hebben met Al Qassam omwille van deze feiten (NPO p. 17). Dat u eerder in 2014/2015 werd bedreigd door de broer van [J.] volstaat evenmin om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Deze feiten kunnen vooreerst evenmin beschouwd worden als uw directe vluchtaanleiding en uit niets blijkt dat u nadien nog problemen hebt gekend met [J.] broer.”* Uit de elementen die voorliggen blijkt ook niet dat deze gebeurtenissen in de toekomst nog gevolgen voor de verzoekende partij zullen hebben dat aanleiding kan geven tot een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. De verzoekende partij stelt dat ze in 2012 slechts zeventien jaar oud was toen zij voor de eerste keer aangehouden werd. Dit gegeven wordt niet betwist, doch doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat na elk incident de verzoekende partij geen problemen meer heeft gekend te hebben met de autoriteiten omwille van deze feiten en dat deze incidenten ook niet haar directe vluchtaanleiding waren. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

Waar de verzoekende partij verklaard heeft dat ze in mei of juni 2016 door drie personen geslagen werd terwijl ze op straat liep in Gaza stad met haar neef en een vriend, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Allereerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze aanval door onbekenden op uw persoon ingegeven is door een conventie-gerelateerd motief, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze aanval het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overschrijdt. Wat betreft uw bewering dat de politie uw daders niet identificeert en vindt, ook al meent u dat ze hiertoe in staat zouden zijn aangezien er camera's hangen in de buurt van de aanval, moet opgemerkt worden dat ook dit niet volstaat om te besluiten tot eerder genoemd risico. Het loutere feit dat er beeldmateriaal bestaat van uw belagers volstaat bovendien niet om te besluiten dat uw daders geïdentificeerd en vervolgens gevonden kunnen worden. U gaf, hoe dan ook, andermaal aan nadien geen problemen meer gehad te hebben met de autoriteiten, noch met uw onbekende belagers door dit incident (NPO p. 18). Wat betreft uw bewering dat u initieel hulp werd geweigerd in het ziekenhuis, om*

een voor u onbekende reden, moet opgemerkt worden dat u nadien wel de nodige verzorging gekregen heeft via een bevriende dokter van uw vader. Uw bewering dat er een verbod was uitgevaardigd om u verder te behandelen, staafde u niet. Dat één arts weigerde om u te helpen zo lang de politie niet aanwezig is (NPO, p. 10), volstaat dan ook niet om te besluiten dat u actueel de toegang tot de medische zorg in Gaza volledig ontzegd zou worden." Door in het verzoekschrift haar verklaringen te herhalen en de gevolgtrekkingen van de verwerende partij tegen te spreken, weerlegt zij niet op dienstige wijze de voormelde motieven. Uit de gegevens die verzoekende partij bijgebracht heeft blijkt dat het een interpersoonlijke conflict van strafrechtelijke aard betreft die geen directe link vertoont met één van de criteria van de Conventie van Genève zoals gedefinieerd door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze in Gaza een andere levensstijl op nahield dan degene die gangbaar is doordat ze dronk en een ketting droeg waardoor zij als ongelovige wordt aanzien en hierbij werd lastig gevallen aan checkpoints waar haar auto werd doorzocht en zij werd uitgescholden, benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat de verzoekende partij in de Gazastrook niet langer zou kunnen drinken of een ketting kan dragen volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Het is immers geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft.

De verzoekende partij haalt ook aan dat zij in 2018 twee oproepingen ontvangen heeft en een uitreisverbod opgelegd kreeg. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat *"geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit een reisverbod moet blijken. Bovendien onthield u zich ervan om uw paspoort (dat bij een vriend in Spanje ligt) aan het Commissariaat-generaal over te maken, ook al gaf u aan dit te zullen doen (NPO, p. 9). U maakte evenmin enige reden over waarom u hierin verzaakte."* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij voormelde motieven ongemoeid en laat ze ook na haar paspoort toe te voegen. Zoals hoger reeds aangegeven zijn de twee oproepingsbrieven te algemeen om gewag te maken van een actueel risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat het een gangbare procedure is om twee oproepingen te versturen en als er daar geen gehoor aan wordt gegeven de politie de betrokkene dan persoonlijk komt halen (NPO p. 13). Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Verder haalde u aan dat er bedreigingen werden gestuurd naar jongemannen in België, zelf heeft u echter geen bedreigingen ontvangen (NPO p. 19). Uit niets blijkt dan ook dat de politie actueel na die twee oproepingen naar u op zoek zou zijn."*

Zoals hoger reeds aangegeven volstaat het niet louter aan te halen dat de verzoekende partij lid is van de Palestinian progressive youth union om het bestaan van een risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste. Uit het geheel van documenten die voorliggen en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij in Gaza louter omwille van haar lidmaatschap van deze unie problemen ondervonden heeft.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land

van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Gaza.

9.3. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

9.4. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische

situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.5. De verwerende partij en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermd Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus 'Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures' van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"In Gaza woonde u in het huis dat eigendom is van uw familie, waar u beschikte over een generator om de elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en een watertank van 500 liter om drinkbaar water op te slaan (NPO p. 4-5). U maakte uw middelbare school niet af, maar volgde later wel een opleiding tot elektricien (NPO p. 5). U runde samen met uw neef een taxibedrijf, waar u twee medewerkers had en 12 chauffeurs. Hoewel u door wanbetalingen van uw klanten in schulden terecht kwam, heeft u die schulden met behulp van uw vader en neef afgelost (NPO p. 6). Verder heeft u dagelijks contact met uw ouders en geeft u aan dat de financiële situatie van uw ouders goed is (NPO p. 3, 5). Gezien de goede materiële en financiële situatie van uw familie, het contact dat u met hen heeft en de werkervaring die u opbouwde, kan er niet geconcludeerd worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een preciaire situatie zou terecht komen waarbij u niet kan voorzien in uw elementaire basisbehoeften."*

Met "behoorlijk" wordt in casu bedoeld dat uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie niet blijkt dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In het verzoekschrift laat de verzoekende partij deze pertinente motieven geheel onverlet. In haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert de verzoekende partij aan dat zij geen werk meer

gaat vinden in de Gazastrook. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie volgt derhalve niet dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij in een huis dat eigendom was van de familie woonde, dat ze over een generator en watertank beschikte. Daarenboven volgde de verzoekende partij een opleiding als elektricien, doch runde ze in Gaza samen met haar neef een taxibedrijf. De verzoekende partij heeft behoorlijke werkervaring. Daarnaast verklaarde de verzoekende partij dat de financiële situatie van haar familie behoorlijk is. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met Hamas, kunnen fricties met Hamas geen aanleiding vormen om te veronderstellen dat de verzoekende partij niet aan een job zal kunnen geraken bij terugkeer naar Gaza. Uit de informatie die de verzoekende partij aan haar aanvullende nota voegt blijkt inderdaad dat de werkloosheidsgraad in Gaza toegenomen is, maar op basis van deze informatie kan, gelet op haar profiel en werkervaring, niet redelijkerwijze afgeleid worden dat zij in Gaza geen kans op tewerkstelling maakt. De verzoekende partij brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden aldaar.

In zoverre de verzoekende partij in haar aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de COVID-19-pandemie op de socio-economische situatie in Gaza, blijft zij in gebreke in concreto aannemelijk te maken dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Waar de verzoekende partij in de aanvullende nota een betoog ontwikkelt omtrent UNRWA en aangeeft dat UNRWA een financiële crisis kent, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet bij UNRWA geregistreerd is en evenmin beroep deed op bijstand van UNRWA. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij niet dienstig.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die ertoe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. De verzoekende partij brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.6. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus 'Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza' van 9 september 2019 en de COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen

in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook, hetgeen zij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld 'Situation sécuritaire dans le Sinai Nord') blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit niet blijkt dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit 5 dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. De verzoekende partij brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie bijgebracht door de verwerende partij, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus 'Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza' van 9 september 2019 en in de COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook de verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via haar documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er

kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, voor haar een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.7. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit de COI Focus 'Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire' van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalme. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "per vergissing" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen 7 gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding

bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van

raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ('zone-tampon'), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten

tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas “een geheime oorlog” tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, besluit de Raad dat – hoewel er sprake is van aanhoudend geweld in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld – er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of is (groten)deels dezelfde of ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit.

In de aanvullende nota beperkt de verzoekende partij zich tot loutere speculatieve overwegingen waar zij, onder verwijzing naar persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd, duidt er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld.

Waar de verzoekende partij in de aanvullende nota nog recente incidenten in Gaza bespreekt, die onder andere plaatsvonden in Zuid-Gaza, kan de verzoekende partij evenmin een ander licht werpen op bovenstaande conclusie.

Waar de verzoekende partij wijst op de raketaanval en de bombardementen die op 15 september 2020 hebben plaatsgevonden en benadrukt dat de veiligheidssituatie ‘labiel’ is, erkent de Raad dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar dit betoog van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat deze onveiligheid en deze willekeurige staat van geweld systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verzoekende partij laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor de verzoekende

partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9.8. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

12. In zoverre de verzoekende partij daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing is op beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS